

Vsebina teh prošenj, katere ni kolekovati, mora biti potrjena od gospoda župnika prosilčeve fare in od do-  
tičnega županstva.

Ob veliki množici prosilcev si pridrži glavni odbor pravico izbrati najpotrebnejše.

Prošnje je uložiti najkasnejši do 27. aprila t. l. pri podpisanem odboru v Ljubljani.

Glavni odbor c. kr. kmetijske družbe kranjske.

## Razne reči.

\* Zoper konjske grinte priporočajo naslednje ma-  
zilo, katerim namaži zvečer prav dobro grintavo kožo,  
zjutraj pa jo izperi z milom; 60 delov živega srebra  
(dobiti v vsaki lekarni), 450 delov vazeline, 60 delov  
trpentina in 250 delov žvepla.

\* Zelenika ali pušpan, s katero obrobujemo vrtno  
grede, je, kakor so sedaj izpoznali kokošim strupena.  
Zlasti mladi poganjki so škodljivi, ker povzročajo tako  
drisko, da nekatere živali celo poginejo.

\* Ose pomoriš po njih gnezdih, ako zvečer ob  
mraku, kadar je ves roj doma, v trpentinovem špiritu  
namočeno in na drogu privezano cunjico zažgeš in jo  
vtakneš gnezdju pred vhod in ga potem zadelaš. Sopa-  
rica trpentinovega špirita neki precej pomori vse ose.

\* Ne preganjajte netopirjev! Netopir je po podobi  
svoji grd, in zato ga ljudje, ki ne vedo, da je ena naj-  
koristnejših živali, pobijajo — kmetijstvu na veliko  
škodo. Netopir je mesojedna žival in se živi ob gose-  
nicah, metuljih, hroščih, posebno navadnih, katerih po  
noči išče in jih žre. Po izkušnjah je dokazano, da en  
sam netopir eno samo noč več 100 hroščev polovi. Če  
preganjamo netopirje, pač je očitno, da preganjamo naj-  
boljše varuhe kmetijstva in vrtnarstva. Dolžnost umnega  
gospodarja bi torej le bila varovati to dobrotljivo živalco  
in izkušati, da se pomnoži!

## Podučne stvari.

### Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

(Dalje.)

103.

#### Beligrad.

Konak ali kraljevska palača stoji na lepem prostoru,  
ukusno je pozidana. Prvo nadstropje jej drži šest jonskih,  
drugo šest korinških stebrov od mramorja. Palača še ni  
dodelana. Škoda, da Beligrad nima dovolj pitne vode,  
ostalo vodo morajo dovažati s Save, kar je zelo počasno  
in dosta stane.

Stolna cerkev ima lep in visok zvonik. Zunanost  
jej ne prikazuje nikakega izrazitega sloga, ali notranjost  
je bogata, ukusna in krasna. Ko so se za Miloša prvi  
pot oglašili zvonovi in pozdravili krščanskega Boga, za-  
grozil se je paša turški v trdnjavi, da bode krogle metal  
v mesto. Ali vendar jih ni. Odvrnil ga je od tega na-  
klepa edino-le kratki odgovor Milošev: „Nu le, bodemo  
videli!“ In oradoščeni Srbi so zvonili tri dni, od jutra  
do večera.

Popoludne sem šel v Topčider, brez katerega si  
ne moreš napraviti popolne slike o Belemgradu. Peljati  
se moreš ali po železnici, ali s fijakarjem. Priporočam  
fijakarja. V enej uri si na cilju. Topčider je boljše šuma  
kakor perivoj, dražesten na vso moč. Mene je najboljše  
zanimal Milošev letni dvorec, vzlasti soba, v katerej je  
ta junak stanoval in umrl. Zadovoljen je bil s čisto na-  
vadnim posobjem. Po stenah vise meči, sablje damaščenke,  
s katerimi je sekal glave turške. Poleg te sobe je ka-  
pelica, v katerej je prosil pomoči Boga proti dušmaninu  
turškemu. Sila prič se pripoveda o tem znamenitem  
človeku. Naj navedem eno samo. Nekoč je šel Miloš v  
Peterburg k carju. Dvorjaniki so mu rekli, naj počaka  
v sprednji sobi, ker je car pri delu. Čaka pol ure, nič  
ni. Začne gledati okrog sebe in zagleda v kotu podobo  
sv. Nikolaja. Začne globoko se klanjati in križati, kakor  
imajo navado pravoslavniki, kedar molijo. Kedar car  
stopi v dvorano, knez zamrmra: „Čakal sem jaz, čakaj  
še ti“. Naposled se obrne, zadregeta na videz in po-  
jeclja: „Oprostite, vaše veličanstvo, molil sem jutranje  
molitve“. „Nič, nič“, odvrne car z nasmehom, „prva je  
Božja“.

Ko sem pogledal še cerkvico, ki stoji pri letnem  
dvorcu, z bogato pozlačenim ikonostasom, posadil sem  
se pred kavano. Tu in po travnikih je mrgolelo sveta,  
ki je prihajal po železnici. Rad bi bil videl še kraljico  
Natalijo, to mučenico, ki je navadno ob šestih dohajala,  
pa mi ni bilo moči čakati. Belograjci se morejo pona-  
šati s svojim Topčiderom, samo da malo dalje ni ko-  
šutnjaka, ker se je pomračilo srbsko ime z umorstvom  
plemenitega kneza Mihajla.

Vsaka reč ima svoj konec, treba je bilo slovo  
vzeti od Belegagrada. Še enkrat sem se vstopil na oni  
kraj, kakor prvi dan ter se oziral po lepej okolici. Na  
misel mi je hodila uboga slovenska mladina, katero so  
nekdaj Turki ugrabljali in po teh krajih v globoko  
Turčijo vlačili. In koliko Slovencev je njega dni palo  
pod zidinami Belegagrada! Toda bežite, črni spomini!

Krasni, bogato nadarjeni narod srbski trpel je  
dolgo, trpel je mnogo. Dolgo je Beligrad tičal v težkem  
robstvu turškem, zato se niti do danes ni še mogel  
čedno umiti, počesati in olepotičiti. Pa se bodeš še,  
mili moj Beligrad, ni se bati. Jamči mi zato divni tvoj  
položaj na samem pragu mej zahodom in izhodom;  
jamči zemlja, katera sluša tvoje zapovedi, zemlja šu-  
movita, rudna in rodovitna; jamči mi ona moč, s ka-  
tero si v 45 letih od 16 zidanih hiš poskočil na mnogo  
stotin novih; jamči mi ukus, s katerim si je začel ogri-